

Musikksskúlastevnu- konsertin 1999

So var hon aftur, Musikksskúlastevnan, sum so nógv børn og ung av bygd og úr býi gleða seg til á hvørjum ári. Stevnan varð hildin seinasta vikuskiftið, byrjaði friggjadagin seinnapart 16. apríl og endaði við stóru konsertini sunnudagin.

Tíverri var eg burturstaddur fram til sunnudagin og hevði tí ikki høvi hvorki til at eygleiða og lurta eftir venjingum ella til at hoyra konsertina leygardagin seinnapart. Men helst hevur

stevnuskráin verið tann, at musikksskúlaungdomur úr at kalla øllum landinum er komin saman á Eysturskúlanum og er farin í bólkar, sum hava verið skipaðir og fyrireikaðir frammanundan. Undir læraraleiðslu og við stuðli frá øðrum lærarum hevur so hesin hópur - yvir 300 í tali - í ymsum stovum og höllum á Eysturskúlanum vant saman friggjadag seinnapart - onkur bólkar hevur kanska hildið fram út á kvöldið -, leygardag fyrra-

og seinnapart, og ivaleyst hevur verið tikið afturtaftur sunnudagin. Innimillum er so dogurðasteðgur og aðrir steðgir, har næmingarnir fáa okkurt til matna, eitt súrepli, kanska eitt sunkist, og annars kunnu hugna sær og læra hvønnannan at kenna.

Kann, sum skilst, onki siga um fyrru stevnukonsertina. Men á hesari leygardagskonsert fáa solistar og bólkar úr teim ymsu musikksskúlaokjunum høvi at trína fram á pall í sjálvum Norðurlandahúsinum. Hendan konsert endurspeglar sostatt tað musikksskúlaarbeiðið, sum fer fram úti um landið, og gevur eina ábending um tann gróður, sum er í vænti í virkna og meira framkomna tónleikalivinum í landinum.

Uttan at vilja draga nakað fram um annað, allarminst táð nú høvi ikki var at vera hjástaddur, var musikkuppalingararbeiðið við teim heilt smáu, sum tær báðar Annette Nielsen og Sharon Weiss fremja á Frútroð og í Norðstreymoy helst tað, sum hevði havt mín størsta áhuga aftur at kunnað upplivað. Talan er um eitt grundleggjandi musikkpedagogiskt virksemi við denti á ljóð, leik og rørslu, sum sera ynskilið hevði verið at kunna boðið eisini teim smáu úti um landið. Eitt skeiðvirksemi, har hesir báðir døgvaliga pedagogar við sínum royndum kundu lagt øðrum lag á, sum hava henda týðandi uppalingarliga frumtátt um hendur, og saman við teimum bygt upp

byrjandi uppliving í sjálvum sær.

Við fóstum taki og einfaldum, rottum logum legði Kenneth Jones so fyrri við hesum risastóra barnaorkestri. At fáa so stóran barnahóp at fylgjast og kenna seg sum eina eind krevur ikki bara dugnaskap og myndugleika, men eisini samlið millum næmingar og lærara, og sjónligt er, at børnini eru goð við Ken og hann við tey.

Strokljóðfórin eru tey torforastu, krevja ikki bert gávur, men eisini tol og áhaldni av bæði lærara og næmingi. Ongin hevur drúgvari royndir í hesum enn Jens Chr. Guttesen, sum leiddi heldur framkomna strúkiorkestrið á konsertini. Aftur nú sou vit nýggj andlit millum smáu cellistarnar, sum boða frá gróðri. Meira tilkomnir vóru ungu violinistarnir - fleiri av hesum damunum eru nú eisini at siggja í Føroya Symfoniorkestri -, og saman við strokklærarum annars góvu hesir uml. 30 spælarað okkum eina goða uppliving við ikki so litið krevjandi strúkarasatsum eftir Grieg og J. Homer.

Eitt serligt tiltak innan strokklærarum musikksskúlans seinasta árin hevur Suzuki-undirvisingin verið. Hendan undirvisingin hevur verið gjølla lýst í bløðum áður, og snýr seg í stuttum um, at heilt smá børn læra at spæla eftir tí tey hoyra, eins og tey læra sitt eigna móðurmál. Úrslitini av hesari námsfroi hava verið framúrskarandi um allan heim somuleiðis her hjá okkum, sum vit nú aftur finga at hoyra í Norðurlandahúsinum. Her skal ikki verða gjørt meira burtúrur á hesum sinni, bert skal verða veitt teimum báðum Sámali Petersen og Annette Nielsen, sum av álvara hava tikið av hesum møguleiki frá musikksskúlanum, øll goð ynski í hesum teirra tí týðningarmesta stóðisarbæði fram móti einum framkomnum klassiskum tónleikalívi í Føroyum.

Eftir hesari serstøku uppliving við fyrimyndarligum

fiólbólki, sum frá eini 10 í tali so við og við fjølgaðist upp móti teim hálvthundrað, varð lagt á annað borð á hesari musikksskúlakonsert. Nú komu tey rytmsku framat.

Fyrst av hesum vóru 6 ungfólk, næmingar hjá Ann Kristin Nilsson í Musikksskúlanum í Suðuroy. Havi ikki sjálfur tær bestu fortreytir fyrri at meta um tónleikadygd á hesum oki, men at tað er at ynskja eftir, at hesin nútíðartónleikur fær betri somdir í musikksskúlskipanini, enn hann saman við so mongum øðrum higgartil hevur havt, kunnu ikki fleiri meiningar vera um. Hetta er tónleikur, sum setir fitt í fólk, og tey ungu úr Suðri finga eisini goðan fagnað frá áhoyrarunum. Berandi í hesum bólki var sangsolisturin, ung genta við frálíkari rødd og goðari framkomu. Vit hava fleiri slíkar sangarar við góðum gávum. Spell at trøngi figgarkarmur musikksskúlans ikki loyvir setan av sanglærarum, sum tað er so stórur tørvur á.

Næsta rytmbólki áttu garvaðu lærararnir á hesum oki Bjarni Restorff, Edvard Nyholm Debess og Jónleif Jensen. Frálíkt at hoyra rytmutónar úr ymsum heraðshornum og ikki bara tað, sum poppidnáðurin kroystur inn á okkum. Eg havi fyrr borið upp á mál um til slíka stevnu at fáa ein heilan hóp aktiveraðan við hesum tónleiki og tá helst eisini ein flokk, sum dansaði; men kanska er tað torført at fáa í lag.

Gleðiligt var at staðfesta, at tað til hetta skúlaárið ikki hevur verið so stórt útskifti í lærararnáminni. Ein av nýggjaru lærarunum, sum tykist at stóðast og falla til er gittarlærarin Bo Isholm, sum er dani er føroyskari zett, abbasonur kenda blaðmannin og listamannin Kristin í Geil. Bo hevur altíð havt áhugaverdar bólkar í sínum víðfari til stevnurnar. Mín ráð eru tó, at hann eina aðru ferð letur teir akustisku næmingarnar hava sín part fyrri seg, so teir

